

Việt Trinh – Mỹ Uyên cùng gánh “Nợ đời”

Trần Khánh Trung

Ít có bộ phim nào mà 2 nhân vật chính gắn bó, số phận đẩy đưa nhau như trong phim Nợ đời. Hai Phục (Việt Trinh) và Ba Có (Mỹ Uyên) là hai nhân vật “gánh” hết bộ phim. Đôi chị em giữa đường kết bạn làm thân này mắc nợ, mang nợ, gieo nợ, nặng nợ... cái thứ nợ tình cảm mà cố nhà văn Hồ Biểu Chánh gọi rất chính xác là “nợ đời”. Đó là tên cuốn tiểu thuyết của ông viết cách đây 70-80 năm, cũng là tên bộ phim truyền nhiều tập TFS vừa mới hoàn thành và hân hạnh công chiếu cùng quý khán giả trong suốt tháng 6 này.

Trong “Nợ đời”, Việt Trinh phải một mình thủ vai Hai Phục từ lúc khoảng 16 tuổi đến lúc trên 40. Gần 30 năm cuộc đời của một con người vừa mới chớm làm

thiếu nữ, chưa biết đắm say mỗi tình đầu lại phải mang hậu họa với một gã si tình nhưng hèn nhất. Hai Phục sớm trở hành phụ nữ nhưng không được một ngày làm mẹ. Cái tiền đề cho cuộc đời đầy oán giận ấy đã đẩy Hai Phục vào một chuỗi dài trả nợ với đàn ông. Thật ra, công bằng mà nói, Hai Phục sẽ không lao vào cuộc phiêu lưu vô chừng ấy nếu như không gặp được cô Ba Có.

Trong “Nợ đời”, Mỹ Uyên vào vai Bá chung chạ với đàn ông nhưng chưa thức. Điều này có thể đổ lỗi cho đàn cho một viên quan giàu có thì người nên bị bên chồng hồi hôn. Bỏ lên thầy thông, nhưng làm bạn với đùng một cái ông cưới một cô gái lỡ hạn đời, hạn đàn ông, hạn cả những

Phục đang buồn tình, Ba Có mau

nhận ra đây là một cơ hội dùng Hai Phục, một cô gái đầy nhan sắc để “nghiêng nước nghiêng thành”, để trả thù chung cho hai người.

Một tiền đề cho câu chuyện rất “đàn bà” và cũng rất ly kỳ. Hết đàn ông giàu có này đến người lắm của khác đều sa vào lưới tình. Cái lưới giăng bởi du dương tiếng đàn, mộng mị lời ca; bởi ngọt ngào ánh mắt; bởi điệu nghệ mời chào. Mẻ lưới ngày một lớn, lưới đầu mắc con tép thì lưới sau phải dính con tôm. Ba Có vừa dùng mỹ nhân kế vừa dùng khổ nhục kế. Đàn bà trả thù đàn ông thì thường họ nắm phần thắng. Hai chị em ngày càng được cung phụng nên trở thành giàu có. Lắm kẻ đàn ông tàn gia bại sản, xáo xáo gia đình, có người tự vận để quên nợ đời. Hệ lụy ấy, chắc chắn phải có lúc nào đó hai chị em phải ngồi nghĩ lại. Như thế là trả nợ hay gieo thêm nợ?

Hồ Biểu Chánh - Nhà viết tiểu thuyết đầu tiên của miền Nam xử lý 2 chữ duyên nợ rất hay, rất đúng với lời dạy của ông bà. Trai gái lấy nhau có con, dẫu không có duyên thì cũng mang nợ với nhau, không dễ gì dứt bỏ. Nghe theo lời chị Ba Có, Hai Phục đành xa rời núm ruột đầu tiên của mình. Còn cậu Hai Hùng, quan hệ với Hai Phục nhưng không hề biết rằng mình đã có con. Hòn máu rơi của hai người cuối cùng vô tình hành hạ cha mẹ nó. Đó phải chăng cũng là một thứ trả nợ đời mà không hề tự mình sắp đặt trước. Trả nợ đời bằng nghĩa nhân.

Việt Trinh và Mỹ Uyên từng hợp cùng nhau trong phim Sương Gió Biên Thùy qua hai nhân vật Thế Phụng và Thế Loan, cũng của đạo diễn Hồ Ngọc Xum. Cũng là hai chị em, nhưng trong "Nợ đời" không phải ruột thịt mà chỉ là kết nghĩa. Tuy nhiên, hai người đã sống với nhau đầy tình trọn nghĩa. Lúc mang thai, bị chú thím xua đuổi, Hai Phục được Ba Có cứu mang. Đến khi hưởng được vinh hoa phú quý rồi mới hay tình cảnh hai chị em như mong manh giữa đời. Hai Phục không tìm mà gặp lại nghĩa cũ, tình xưa. Ba Có tự mình chấm dứt cuộc phiêu lưu, hối hận tìm nơi thanh thản...

Sau "Con nhà nghèo", "Chúa Tàu Kim Qui", "Nợ đời" là bộ phim thứ 3 mà TFS đã thực hiện từ tiểu thuyết của Hồ Biểu Chánh. Nợ đời có câu chuyện diễn ra vào những năm 20-30 của thế kỷ 20. Tuy cách đây hơn nửa thế kỷ, nhưng ý tưởng câu chuyện cũng như nhân vật trong truyện vẫn nóng hổi chuyện đương thời.

Nguồn :

http://www.htv.com.vn/bantin/news_detail.asp?period_id=1&cat_id=56&news_id=18125